

Με τι καρδιά και τι πνοή.. (Γέροντας Χριστόδουλος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου)

/ [Πεμπουσία](#)

Σκέψεις για την κρίση των καιρών μας

Ο τρόπος των αγίων και η κρίση

Οι άγιοι είναι οι φίλοι μας, και οι φίλοι του Θεού, τα πρόσωπα στα οποία πάντοτε καταφεύγουμε. Αφενός, για να λάβουμε παράκληση και δύναμη. Αφετέρου, για να λάβουμε δοκιμασμένα κατά Θεόν πρότυπα, για την καθημερινή μας ζωή, την καθημερινή δοκιμασία μας, από εκείνους που δοκιμάσθηκαν και αναδείχθηκαν «ως χρυσός εν χωνευτηρίω.» Ο βίος τους δεν είναι απλώς μια συγκινητική αφήγηση, αλλά μια πρόταση ζωής. Θα μεταφέρουμε λοιπόν σήμερα το δικό τους μήνυμα στη σημερινή ανέλπιδη ατμόσφαιρα.

Βιώνουμε σήμερα το συγκλονισμό μιας παγκόσμιας κρίσης, που είναι ιδιαίτερα αισθητή και επώδυνη στο οικονομικό επίπεδο, και συνεχώς επιτείνει την ανασφάλεια, την απόγνωση και την ανομία.

Ας δούμε όμως τι σημαίνει κρίση. Κρίση είναι μια λέξη που έχει αρκετές σημασίες. Κρίση σημαίνει καταρχήν μια δυσλειτουργία, τη διατάραξη της ομαλής πορείας μιας διαδικασίας. Αν αυτή η διαδικασία έχει να κάνει με βασικές λειτουργίες της ζωής μας, όπως είναι η οικονομία, τότε καταλαβαίνουμε ότι έχει αντίκτυπο σε όλο το φάσμα της ζωής -στις κοινωνικές και διαπροσωπικές σχέσεις, στο προσωπικό και το πολιτικό ήθος, στην παιδεία και τον πολιτισμό. Με δυο λόγια, μας αναστατώνει και μας αποσυντονίζει, δημιουργώντας φόβο και πανικό.

Η κρίση έχει και μια άλλη έννοια. Είναι η έμπρακτη αμφισβήτηση καθιερωμένων θεσμών και αξιών. Για παράδειγμα, βλέπει κανείς εδώ και πολλά χρόνια να

ψηφίζονται από την Πολιτεία νόμοι αντίθετοι ή και εχθρικοί προς την εκκλησιαστική παράδοση του τόπου μας. Η ακόμα βλέπει ένα μεγάλο μέρος του λαού να απορρίπτει το περιεχόμενο και την αξία διαχρονικών θεσμών.

Τρίτον, κρίση σημαίνει επίσης δικαίωση ή τιμωρία, που αναμένουμε στο τέλος της ιστορίας. Αυτή η κρίση μας ακολουθεί και τώρα, σε κάθε ενέργειά μας, σε κάθε συμπεριφορά και επιλογή μας. Κάθε κίνησή μας δικαιώνεται ή καταδικάζεται από την εξέλιξη των πραγμάτων και πριν απ' όλα από την ίδια τη συνείδησή μας, που έχει το ρόλο αδέκαστου κριτή.

Τέλος, στην ιατρική ορολογία, κρίση σημαίνει την έντονη εκδήλωση μιας παθολογικής καταστάσεως. Η ιατρική αυτή έννοια νομίζω ότι καλύπτει τη σημερινή πραγματικότητα. Η κρίση που βιώνουμε είναι η εκδήλωση μιας παθολογικής καταστάσεως στο σώμα της κοινωνίας, στο σώμα του καθενός μας, μιας καταστάσεως που έχει πνευματικές ρίζες.

Βεβαίως, υφιστάμεθα μια κρίση οικονομική.

Και δικαίως μπορεί να πει κάποιος ότι σε ένα μεγάλο μέρος οφείλεται σε πολιτικές επιλογές, για τις οποίες δεν φέρουμε ευθύνη. Σήμερα μάλιστα είναι πλέον φανερό ότι δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με λανθασμένους χειρισμούς των κυβερνώντων, αλλ' ότι εφαρμόζεται ένα μεθοδευμένο σχέδιο αποσάθρωσης της κοινωνίας. Με πολλά λόγια και χωρίς αιδώ. Είναι αλήθεια. Ζούμε σε ένα φεουδαρχικό σύστημα οικονομικής ολιγαρχίας, που επιδιώκει τον απόλυτο έλεγχο μας και εγκληματεί εις βάρος των αδυνάτων, δηλαδή ολόκληρου του λαού. Κανείς πια δεν ερωτάται, κανείς δεν μπορεί να παρακολουθήσει τις εξελίξεις, κανείς δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τα τεκταινόμενα. Όσο για την πατρίδα μας, έχει μιλήσει πικρά, και με το δικό του τρόπο, πριν από πολλά χρόνια ο Γεώργιος Σουρρής:

Ποιος είδε κράτος... / νάχη κλητήρες για φρουρά / και να σε κλέβουν φανερά, / κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε / τον κλέφτη να γυρεύουνε;

Ωστόσο, μια οικονομική κρίση μπορεί να βγει σε καλό. Αν πάρουμε μάλιστα στα σοβαρά τον μακαρισμό του Κυρίου, «Μακάριοι οι πτωχοί» (Λουκ. 6, 20), τότε θα πούμε ότι η οικονομική κρίση μπορεί να αποβεί ευεργετική: μέσα από τις δυσκολίες και τον πόνο μας διδάσκει να πάψουμε να είμεθα αδιάφοροι, αφιλόξενοι, ανυπόμονοι, καταναλωτικοί. Υπάρχει όμως κάτι, για το οποίο πρέπει να αναλάβουμε την προσωπική μας ευθύνη. Κι αυτό είναι η πνευματική κρίση που βιώνουμε, πιο σοβαρή, πιο επικίνδυνη από την οικονομική κρίση. Η πνευματική κρίση εκδηλώνεται με το ότι όντως έχουμε γίνει αδιάφοροι, αφιλόξενοι, ανυπόμονοι, καταναλωτικοί. Μας συνοδεύει μια βαθιά σύγχυση και απώλεια

ταυτότητας, η στέρηση της εσωτερικής πληροφορίας του ποιοι πραγματικά είμεθα, και βέβαια η απουσία της εσωτερικής πληροφορίας ότι κάπου υπάρχει ο Θεός στη ζωή μας.

(συνεχίζεται)